

VILLARRICA

V pátek odpoledne jsem zavolala Valentýnovi, že bychom se se Zdenou v neděli rádi podívali na Villarricu. Villarrica je jednou z nejčinnějších sopek Chile. Leží ve stejnojmenném národním parku, má 2860 metrů, poslední erupce byla v červenci 2013 a je jednou z mála sopek na světě, která má ve svém kráteru aktivní lávové jezero. Valentýn je průvodce, na kterého jsem dostala kontakt od Dany, vlastníci turistickou kancelář a hotel v Pucónu a mající výrazně nižší ceny než ostatní průvodci. Valentýn mi ale řekl, že jestli chceme jít nahoru, bude lepší sobota kvůli počasí. Tak jsme se v rychlosti sbalili, naházeli do sebe večeři a běželi na poslední autobus v devět.

Ukázalo se, že spěch byl zbytečný, protože poslední autobus jede až v jedenáct. Sice všechny lístky byly vyprodané, ale na stání jsme se ještě vmáčkli, a tak jsme chvíli před půlnocí dorazili do Pucónu. Chtěli jsme zůstat v kempu, ale Valentýn nás přes telefon přesvědčil, že kemp není připravený a že nám ubytování dá hodně levně, takže jsme nakonec jeli do hostelu. Valentýn tam nebyl, zato tam byla milá recepční shovívavá k naší začátečnické španělštině. Ubytovala nás a řekla, že v půl sedmé ráno máme být připravení v kuchyni.

Vzhledem k tomu, že jsme v Chile, tak nás ranní půlhodinové čekání nijak nerozhodilo. Mezitím jsme si hráli s dvěma snad ani ne dvouměsíčními štěňátky bernardýnů na dvorku. Když se konečně ukázal rozespálý Valentýn, řekl nám, že vyrážíme a předal nás jinému průvodci, který se představil jako Miguel. Ten nám pak rozdál vybavení – batohy, kalhoty, bundy, cepíny, mačky, kluzáky, rukavice, návleky, helmy a pohorky. Už předem mi bylo jasné, že neprošlápnuté pohorky budou průšvih, ale co mi zbývalo, když moje jsou až v Praze...

Pod Villarricou se nás zeptali, kdo se chce první úsek svézt lanovkou a kdo si to vyjít pěšky. My, spolu jedním s párem z Izraele, jsme se rozhodli pro pěší túru, zatím co Rakušan se Švýcarem zvolili lanovku. Dostali jsme tedy opět nového průvodce a vyrazili nahoru. Za 45 minut jsme došli k cílové stanici lanovky, ale jelikož ten pár z Izraele to nějak nezvládal, předal nás náš průvodce ten den už třetímu průvodci a řekl, že on na ně zatím počká. S novým průvodcem jsme šli asi další hodinu, až jsme se dostali k části, kde začíná sníh.

Tam jsme se opět připojili k Miguelovi, co tam mezitím došel s těmi kluky, co jeli lanovkou. Oblékli jsme se, nasadili mačky, helmy, připravili cepíny a vzhůru nahoru po ledovci, kterým je Villarrica trvale pokrytá. Počasí bylo krásné a sluníčko nás pálilo celou cestu. To bylo fakt štěstí, protože například den předtím, skončily všechny výpravy právě v tomto místě kvůli počasí.

Když jsme se konečně vyškrábali nahoru, byla jsem už fakt zničená. Ale stálo to za to. Nejen, že jsem viděla svůj první vulkán, tedy obrovský kráter uprostřed kopce, ze kterého se valí sirný kouř. Ale také ten výhled do okolí byl úžasný. V této oblasti se nachází spousta vulkánů a jezer a dohromady to tvoří krásnou krajinu.

Když jsme se dostatečně vydýchali a pokochali, vydali jsme se na cestu dolů. V tomto případě to byla mnohem příjemnější část cesty. Nasedli jsme totiž na kluzáky, zasekli cepíny místo brzdy a pohodlně v sedě zdolali takhle celý ledovec během asi půlhodinky. Pod ledovcem následovala suťová část, kterou jsme napůl sklouzali napůl sběhli. Jen moje nohy bolely v těch pohorkách čím dál více a posledních pár metrů už jsem div nešla bosa nebo po ruce.

Rozloučili jsme, odevzdali vybavení a vrátili se do hostelu. Sprcha, na kterou jsem se tak těšila, byla nakonec spíš utrpení kvůli do krve rozedřeným patám. Naposledy jsme si pomuckali bernardýnky, nakoupili v supermarketu (čerstvou a dobrou Pražskou šunku?!), pohádali se o tom, jestli si s sebou můžu nebo nemůžu vzít štěně, které jsme našli před supermarketem, (prohrála jsem), a šli na stop.

ÚDOLÍ EI Cañi

Údolí El Cañi byl další typ od Dany. Moc jsme přesně nevěděli, jak se tam dostat, ale opět nám přálo štěstí. První auto, které nám zastavilo, byl Holanďan, který sem před osmi lety na čas přijel, ale když objevil El Cañi, tak si ho zamiloval natolik, že si koupil barák přímo naproti, oženil se s Chilankou a už tady zůstal navždy.

Náš plán bylo dojít k refugiu (útočišti) a tam přespat. Po dvou hodinách plahočení se do strmého krpálu (něco přes kilometr převýšení) jsme už v naprosté tmě dorazili k oplocenému pozemku s dřevěným domkem a cedulí santuario (svatyně). Santuario je to samé jako refugio a správná cesta do údolí vedla přes ten oplocený pozemek. Ovšem nic z toho jsme v té době ještě nevěděli, a tak jsme se vydali dál podél plotu. Cestička se za chvíli rozdvojila a pak znova a znova, snažili jsme se držet směrem, kde jsme tušili údolí a šli dál a dál. Přešli jsme plot a po další chvíli stoupání jsme zjistili, že jsme na louce. Trochu jsme ji prozkoumali a shodli se na tom, že zrovna na téhle býci nejsou, ale nejspíš ovce nebo kozy podle svítících malých očíček. Postavili jsme stan a s vědomím, že „ráno moudřejší večera“ jsme usnuli.

V noci byla docela zima a ráno nás probudilo podezřelé funění a bučení. Rychle jsme se sbalili připraveni na útěk, ale byly to jen krávy a kozy, a tak jsme zůstali na snídani a počkali, až nám uschne stan. Já se vydala prohledat pravou stranu louky, kde jsem mylně tušila cestu a Zdenka levou, kde opravdu nějaká byla. Po cestě nám zkřížil cestu býk, což nás rychle vyhnalo pryč z cesty a za ohradu. Nakonec to však bylo štěstí, protože ta skutečná cesta, kterou jsme potřebovali, byla právě tam.

Následovali jsme cedule a konečně dorazili do údolí. Už vím, proč nás tam Dana posílala. El Cañi je vážně krásné. Je tam pět jezer, okolo se zvedají kopce, všude roste blahočet chilský (*Araucaria araucana*), je tam loučka, přístřešek na spaní připomínající krmelec, ohniště...no prostě úplně všechno. Potkali jsme tam pár kluků, co tam měli nataženou slacklinu a také jednoho němce s kterým se Zdena vydal nahoru na vyhlídku. Já zůstala u jezer, jelikož mým zničeným nohám večerní několikahodinová procházka zrovna neprospěla.

Škoda, že byla neděle a museli jsme nakonec zpátky dolů do Pucónu. Každý krok v botách byl pro mě hrozným utrpením, ale bosa jsem jít kvůli tomu nakažlivému viru nemohla. Nakonec jsme to vyřešila kompromisem, vše jsme přelepila náplastmi a šla jen v ponožkách, což vypadalo dost vtipně. Po cestě jsme, tentokrát po správné cestě, prošli opět kolem refugia. Je to dřevěný kruhový baráček vevnitř s jednou místností, velkým ohništěm uprostřed, dřevěnými plošinkami na spaní a dokonce kamny na vaření. Sice plný kozích bobků, ale v zimě by byl určitě vítaný, takže příště.

Dole jsme se obula, aby nás někdo vzal do auta, což se po pár minutách stalo, a tak jsme se ani nenadáli a byli jsme zpět v Pucónu. Tam nám zastavil pick-up plný starších paní, hodili nás na korbu a odvezli na nádraží. Bohužel však na to, kam jsme nechtěli. Šla jsme se tedy zeptat, jaké si paní, jak se dostat na to druhé a ona nás naložila do auta a odvezla tam....ach jo, lidi jsou tady tak strašně hodní, že by člověk nevěřil. Odtamtud už autobusem zpátky do Temucu. Lístky sice už byly vyprodané, ale řidič přesunul pár lidí tam a zase jinam a nakonec jsme dostali dokonce vlastní dvousedáčku a to ke spokojenosti všech cestujících. Ještě jsme řekli, kde nám má v Temucu vyhodit, abychom se nemuseli vracet z autobusáku v centru (ano, tady vás i dálkový autobus vysadí, kde chcete, když tamtudy projíždí) a jelo se.

Celkově to byl krásný víkend a také první město, kde jsme potkali tolik anglicky mluvících lidí.